

L
apr

1961

BALANDIS

Nr. 4

eglutė

vaikų laikraštėlis

BALANDIS

1961

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINIS-
TRUOJA Nekaltai Pradėtosios
Marijos Seserys

Prenumerata metams — \$4.00,
atskiras numeris 40 centų. Pini-
gus, užsakymus, adresų pakeiti-
mus ir raštus prašome siųsti ir
visais redakcijos ir administra-
cijos reikalais kreiptis:

“EGLUTĖ”,
Immaculate Conception Convent,
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut

TURINYS

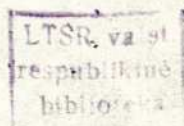
	psl.
Pasaka — Marytė Saulaitytė	3
Velykos — Jonas Minelga	5
Jeii... — Ir. Banga	6
Dailininkas — V. Jonikas	7
Velykos — Albina Kašiubienė	8
Rūkas — Jurgis Jankus	9
Gale lauko toli — Linvydas Inga	12
Šventos Velykos — El. Buračaitė ..	15
Kiškučio Velykos	16
Pelėda ir varnos — E. G-ė	18
Linksmiau	19
Antanukas keliauja — A. Bendorius ..	20
Kiškučių dovanos — Ingrida Stasaitė ..	22
Priežodžiai	24
Algis ir Alytė	25
Truputį pagalvok	26
Paukščiuko galvosūkis	27
Ar žinai... ..	28
Mislės	28
Laiškai “Eglutei”	29
Pas skaitytojus	30
Galvosūkių atsakymai	31
Šventės ir vardinės — St. Yla ir A. Salys	32

ILIUSTRACIJOS

Eglė Muliolienė — psl. 1, 32.
A. Šepetys — psl. 5.
“Žvaigždės” klišės — psl. 6, 15.
R. Durickaitė — psl. 7, 11.
P. Osmolskis — psl. 8, 19, 21,
22, 23.
R. Ramanauskaitė — psl. 12, 14.
M. Eidukevičiūtė — psl. 16, 17.
Vl. Stančikaitė — psl. 24.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR.
Magazine for children. Publish-
ed monthly except July and
August, by the Lithuanian Cul-
tural Institute. Office of Pub-
lication, Immaculate Conception
Convent, R. F. D. 2, Putnam,
Connecticut. Subscription \$4.00
yearly. Single copy 40¢. Entered
as second class matter March
27, 1952, Putnam, Connecticut,
under the act of March 3, 1879.

Immaculata Press,
Putnam, Connecticut

IESPATIES PRISIKĖLIMO

ŠVENTEJE

VISUS NUOŠIRDŽIAI

SVEIKINA "EGLUTĘ"

P A S A K A

Marytė Saulaitytė

Kas pavasarį švenčiame didelę šventę — Velykas. Prieš tai, Kristus labai kentėjo. Jis nešė sunkų kryžių ir mirė už mus. Bet Jis trečią dieną prisikėlė. Todėl mes labai džiaugiamės per Velykas ir jas linksmiai praleidžiame.

Visada būkime dėkingi Kristui, kad Jis taip kentėjo ir nešė kryžių už mus. Papasakosiu Jums apie medį, iš kurio žydai padarė Kristui kryžių.

Jeruzalė, žydų sostinė, buvo gražus miestas. Namai buvo balti ir, nors jie arti vienas kito sustatyti, buvo vietos ir medžiams. Medžių buvo nemažai: daugiausia fygų ir palmių. Kadangi dienos metu labai karšta, žmonės mėgdavo medžių pavėsy pasilsėti.

Netoli turgavietės gyveno pirklys su savo maža dukrele Rebeka. Jau buvo trys metai, kai mirė Rebekos mamytė. Rebekai būdavo sunku be jos, nes dienos metu ji turėdavo būti namuose viena, bet kai Tėvelis grįždavo iš turgaus, jie visą laiką praleisdavo kartu. Vakaraais, kada būdavo vėšiau, jie išeidavo į savo kiemėlį. Kiemelis buvo mažas, bet gražus, nes jame augo augštas, tiesus medis.

— Tėveli, koks čia medis? — kartą klausė Rebeka.

— Didelis ir labai galingas, — jis atsakė. — Jo nieks nenukirstų.

— Tai gerai, Tèveli, nes turbūt kito tokio niekur nėra.

— Paklausk, dukrele, kaip jo lapai šlama. Tau kalba. Girdi?

— Taip, Tèveli. Medelis man sako, kad rytoj bus ypatinga diena! Pabūk namie rytoj, Tèveli, pažaisime kartu.

— Ne, mažyte, rytoj į turgų ateis daug žmonių. Žinau, kad pasiseks daug medžiagos parduoti. Bet sugrįšiu namo vakare ir tau papasakosiu apie visos dienos nuotykius. O dabar, einam vidun.

Jau didelis mėnulis buvo pakilęs ir jo šviesoje medis atrodė dar didesnis ir gražesnis. Rebeka pakėlė galvą klausytis savo mėgiamo medžio šnarėjimo, bet ji žinojo, kad savo medžio niekad nematys, nes ji buvo akla.

Tèvelis pakėlė dukrelę ir įnešė ją į namą. Tą naktį ji užmigo svajodama apie rytoją.

Kai saulutės spindulių pabudinta Rebeka atsikėlė, Tèvelis jau buvo išėjęs į turgų. Visą rytą ji žaidė lauke su kaimynų mergaite. Pavalgius pietus ji atsigulė, nes Tèvelis jai liepė visada pailsėti po pietų.

Rebeka buvo ką tik atsigulus, kai išgirdo kieme vyriškų balsų.

— Šitas, imkim šitą!

— Taip, tikrai puikus!

— Kaip tik! Toks tiesus, lyg tam būtų išaugęs.

Rebeka labai bijojo. Pirmą kartą svetimi žmonės atėjo į jų kiemą. Ji nežinojo, ką daryti. Kieme rinkosi vis daugiau ir daugiau žmonių. Rebeka nekantriai laukė, kad Tèvelis greičiau grįžtų namo.

Pagaliau ji išgirdo artėjant Tèvelio žingsnius. Ji juos labai gerai pažino.

— Tèveli, ką jie daro mūsų kieme? Taip bijau! Lyg atrodo, kad jie kažką pjauna.

— Taip, Rebeka, jie pjauna.

— Ką, Tèveli?... Ar mūsų medį?

— Taip, dukryte, mūsų medį.

— Tèveli, neleisk!

— Užauginsim kitą, — pasakė Tèvelis liūdnu balsu.

Jonas Minelga

Jau Velykos! Jau Velykos!
Varpas gausti ima.
Gęsta žvaigždės – paskubėkim
Į Prisikėlimą.

Aleliuja! Aleliuja!
Visa žemė gieda,
Saulei glostant žibuoklėlės
Pirmutinį žiedą.

Kėlės Kristus, Atpirkėjas!
Jis širdelėj mano,
Išbučiuotas, pamyluotas
Jau apsigyveno.

Bet Rebeka žinojo, kad kito tokio medžio negali būti. Ir dabar vakarai bus tylūs. Nuo dabar ji nebegalės su Tėve-liu klausytis paslaptingo ošimo, atspėti, ką jai medis sako...

Kitą rytą, kai Rebeka vėl buvo viena namuose, už durų vėl pasigirdo triukšmas, bet ši kart ne kieme, o gatvėje prieš namą. Rebeka išėjo sužinoti, kas yra. Žmonės stumdėsi, šaukė.

Momentui nutilo triukšmas. Rebeka prasistūmė į gatvę tarp žmonių. Ji išgirdo, kad kažkas ateina. Sunkiai, pamažu. Staiga jis nukrito prie pat jos! Rebeka nusilenkė ir

JEI...

Ir. Banga

*Jei galėčiau pabūt akmenėliu
Balto upelio dugne,
Nuskalautų mane vandenėlis
Ir žuvytė priglustų nakčia.*

*Jei galėčiau pabūt ramunėle
žalios pievos pačiam pakrašty,
Pralėkdamas kalbintų vėjas
Ir matyčiau aš žmonės kely.*

*Jei galėčiau aš būt skudurinė,
Mėgiamiausia mergaitės lėlytė,
Ji man padainuotų lopšinę
Ir gražiai paguldytų lovytėn.*

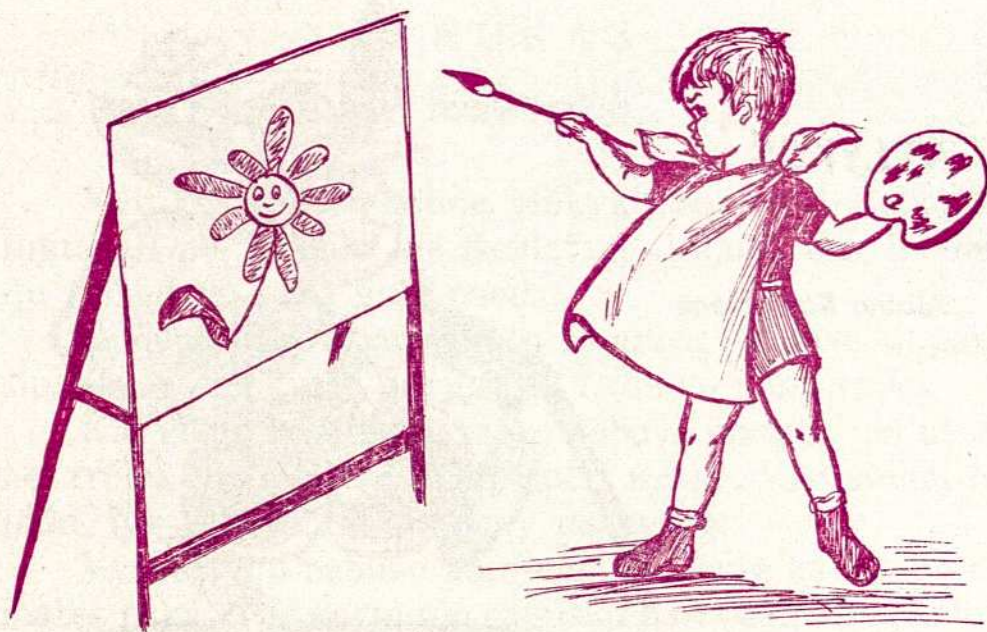
*O esu tik žvakelė mažutė,
Prie altoriaus bažnyčioj degu,
Bet kaip man džiaugsmu neliepsnoti,
Jei prie pat Dievulio esu!*

bandė rankytėmis surasti nukritusįjį. Ji šliaužinėjo ant kelio. Tada, kažkas ją pastūmė ir ji pati užgriuvo ant sunkaus medžio gabalo. Nežinojo Rebeka, kad tai jos medis.

Žmonės vėl pradėjo šaukti. Kai jie buvo pro ją praėję, Rebeka bandė nuo žemės atsikelti. Akys jautėsi pilnos smėlio. Rankytėmis jas patrynė. Tada staiga sušuko: — Aš matau! Aš galiu matyti!

Rebeka bėgo per miesto gatves, ieškodama savo Tėvelio, gerėdamasi medžiais, namukais, dangumi. Bėgdama turgaus pusėn, ji pakėlė akis. Tolumoj, ant augšto kalno, ji pamatė tris kryžius.

Rebeka bėgo toliau, ieškodama savo Tėvelio. Ir ji nežinojo, kad ją pagydė gerasis Jėzus, ir kad Jis mirė ant kryžiaus, kuris iš jos numylėto medžio buvo sukaltas.

DAILININKAS

V. Jonikas

Aš katę ar apuoką
Nupiešti jau galiu –
Iš nieko kurti moku
Pieštuko brūkšneliu.

Paveiksluose atbunda
Daug tėviškės vaizdų;
Senuolių žemė dunda,
Kai karžygius vedu.

Aš visą meno grožį
Pažadinti galiu –
Žydėt paliepsiu rožę
Pieštuko brūkšneliu.

VELYKOS

Albina Kašiubienė

Iš miškelio takeliu,
Su margučių krepšeliu,
Žengia kiškis apdairus,
Pas vaikučius mūs gerus.

Voverėlė iš paskos,
Klausia kiškį, kur sustos?
Ar pas Algį, ar pas Rimą,
Žengs per pievą, per arimą!?

Kiškis striksi, ūsą suka,
Stipriai laiko jis krepšiuką.
Už ausies žibutė žydi,
Voverėlė šalia lydi.

— Tai Velykos! — ežys sako.
Pasipainiojęs ant tako.
O margučių spalvos mainos,
Kaip ryte paukštelių dainos.

R Ū K A S

Jurgis Jankus

Vytukas gyveno kaime. Mokykla buvo toli. Reikėjo eiti takučiais per laukus, kol išeidavo į vieškelį. Dar ir vieškeliu reikėdavo gerą galą paeiti.

Rudenį, kad nepasivėlintų, iš namų išeidavo su patamsiukais, o į mokyklą nuėjęs jau rašdavo pilną vaikų.

Kai vieną rytą išėjo, nieko nebuvo matyti: nei medžių, nei trobų, nei tolumoj dunksančio miško. Visi laukai buvo pilki, lyg pienuotam vandeny paskendę.

Vytukui tai nebuvo naujiena. Jis daug kartų jau buvo matęs rūką, ir šį kartą ėjo smalsiai dairydamasis į šalis, ar nepamatys dūluojant gerai žinomo beržo ar ąžuolo su gandrulizdžiu. Bet nieko nebuvo matyti. Tik takutis bėgo per pilką pievą ir už keliolikos žingsnių dingo nusmailėjęs rūke.

Vytukas ėjo ir ėjo. Ore darėsi šviesiau, bet rūkas dar labiau sutirštėjo. Tuo laiku jis visada jau būdavo pasiekęs kaimą, o dabar jo dar nė ženklo rūke nebuvo matyti.

Berniukas pagalvojo, kad per vėlai buvo iš namų išėjęs, ir ėmė skubinti, kad nepasivėlintų.

Po geros valandėlės priešais pasirodė ilgas žemas šešėlis. Iš karto atrodė, kad tuoj bus kaimas, bet dar kelis žingsnius paėjus, iš rūko išlindo plačios, nuskurusios ėglių šakos, už jų rudavo sudžiūvę ąžuolų lapai.

Priešais buvo ne kaimas, bet miškas. Berniukas sustojo. Jis suprato, kad per lauką eidamas nepastebėjo ir kitu taku pasuko į šalį. Jis greitai apsisuko ir tekinas pasileido atgal.

Kelis žingsnius pabėgus, takai skyrėsi į dvi puses. Vienas suko į dešinę per kupstyną, ėjo kažin kur į laukus, o kitas — tiesiai. Vytukas pasileido tuo tiesiuoju.

Takas iš pradžių bėgo per pievas, paskum pro neseniai suartą dirvą, pagaliau pasileido pakalniais. Priešais tuoj supilkavo kaimo šešėlis. Vytukas dar smarkiau pasileido.

Jis norėjo rasti dar neišėjusius draugus. Bet po kojomis staiga pažliugsėjo vanduo, o priešais pasirodė juodalksnių krūmai. Tarp augštai pakilusių kelmų telksėjo vanduo, draikėsi parudę vilkdalgiai. Ant pat vandens paviršiaus padrikusiais debesėliais draikėsi rūkas. Atrodė, kad tas juodas vanduo garuoja ir tuoj tuoj pradės virti.

Vytukas žinojo, kad ta pelkė yra jų kaimo lauke ar kur palaukėj. Jis visas jas gerai pažino, bet su taip augštai pakilusiais alksnių krūmais ir tokiu giliu juodu vandeniu nė vienos negalėjo atsiminti.

Į mokyklą, aišku, šiandien jau pasivėlino, bet kad nebūtų kur nuklydęs į svetimus laukus!

Ir berniukas pradėjo grįžti atgal. Atsargiai, žiūrėdamas, kad tako nepamestų. Tik ne taip buvo lengva. Kas keli žingsniai tai į vieną šoną, tai į kitą ėjo takučiai, ir taip sunku buvo atskirti, kuris tikrasis. Bet Vytuką nelengva buvo suklaidinti. Jis užaugo laukuose ir daug kartų vienas vaikščiavo rūke ir net naktį, ir nė karto nebuvo paklydęs. Jis žinojo, kad dabar takutis eis į kalnelį, paskum bus šone dirva, o toliau pieva, ir tada vėl tas pats takas, iš kurio netyčia išklydo.

Bet takas lipo ir lipo į kalną. Pro rūką pasirodė medžių šešėliai.

Dar keli žingsniai, ir iš rūko išlindo storas ąžuolas, už jo buvo matyti kitas, dar storesnis. Toliau rūke pilkavo daugiau medžių, o ore buvo taip tylu, kad berniukui net šiurpas nuėjo per nugarą.

Jis pavaikščiojo tarp ąžuolų ir nusiminė. Nė vienas medis, nė vienas kupstas nebuvo pažįstamas. Aišku, jis nuklydo kur į svetimus laukus! O jeigu rūkas per dieną neišsisklaidys? O gal pikta ragana pasmilkė miegantį žmogaus taukų žvakele, ir jis turės klajoti po rūkus, nieko nematydamas ir nieko negirdėdamas?

Jis nebežinojo kur eiti ir tako neberado. Visur lygi pilka pieva, kur ne kur nuo rasos papilkėjusiais smilgų pluošteliais pakaišyta.

Nusiminimas suspaudė berniukui širdį. Jis atsirėmė į ąžuolą ir ėmė verkti.

Pakilo vėjas. Iš Vytuko akių krito ašaros, o nuo ąžuolo šakų pabiro stambūs rastos lašai.

Po gero laiko užpakaly pasigirdo šleptelėjimas. Vytukas atsisuko ir krūptelėjo: prieš jį stovėjo septynerių metų sesutė Nijolė!

— Ką tu čia veiki? — paklausė ji.

Vytukas nežinojo ką sakyti. Jis irgi paklausė:

— O kaip tu čia atsiradai?

— Aš? Atbėgau pažiūrėti, ar po mano ąžuolu neišdygo baravykas. Še, kokį radau. Bet kodėl tu į mokyklą nenuėjai? Pasakysiu tėveliui.

Vytukas Nijolės grasymo nebesiklausė. Jis žinojo, kad Nijolės ąžuolas auga čia pat pakluonėje, ir rūpestingai ėmė dairytis aplinkui. Tikrai, dabar kalnelis, lyg atburtas, atrodė kitaip. Ir Nijolės ąžuolas, perkūno nuskeltą šaką toli į šoną atkišęs, visiškai netoli stovėjo, o pro prasisklaidžiusi rūką aiškiai buvo matyti ir trobos.

Vytukui net gėda pasidarė, kad čia pat savo lauke paklydo. Jis norėjo viską papasakoti Nijolei, bet ta juokėsi ir jį melagiu vadino.

Tik tėvai namie patikėjo.

GALE LAUKO TOLI

Linvydas Inga

Lauke vis daugiau šilo. Artėjo pavasaris. Gintas su Jasium mėtė už lango sviedinį, o Pėdas tykodamas gaudė. Jam rodės, jog tai pelė.

Mudu su Gilele skaitėm pasaką apie Eglę, žalčių karalienę. Kai priėjom prie tos vietos, kur Drebulė išduoda paslaptį ir virsta medžiu, Gilė paklausė:

— Tetuk, ar drebulė visada dreba?

— Jei tik papučia bent menkiausias vėjelis. Drebulės lapai apvalūs, laikosi ant ilgų laibų kotelių, tai ir virpa. O kam to klausi?

— Gintas sakė, kad dreba tik tada, kai po šaknimis palenda žaltys. Jis ir mane žalčiu gąsdino.

— Na, aš jį išbarsiu, kai ateis.

— Ar už tai, kad meluoja? — klausė Gilė.

— Ne, ne už tai. Jis sakė tiesą. Kada užaina didelė audra ir vėjas purto visus medžius, tai ir žalčiai lenda į olas po medžių šaknimis. Tada ir drebulė labiausiai dreba. Aš Gintą išbarsiu, kad tave gąsdino.

— Kad aš, tetuk, nebijau. Pas mus žalčių nėra, mama sakė, ir jie nekanda. O ar tas žaltys tikrai buvo kunigaikštis?

— Tai tik pasaka, Gilele. Bet žmonės galėjo turėti galvoje koki tolimą kunigaikštį, už kurio Eglė nutekėjo. Lietuvos kunigaikščiai seniau dukteris leisdavo į tolimus kraštus. Kai grįždavo paviešėti ir turėdavo vėl išsiskirti, sunku būdavo atsisveikinti. Gailėjo ir tėvai, ir seserys, ir broliai. Visi kalbindavo dar pabūti.

— Ir tada broliai tą kunigaikštį užmušdavo, kaip Žilviną.

— Ne, Gilele, taip negalima. Eglė labai raudojusi, kai jos vyras žuvęs, nes likusi vargšė našlė su mažais vaikais. Iš to gaudumo, kaip pasaka seka, visi pavirtę medžiais... Ar girdi?

Mama viena tyliai niūniavo. Matyti, prisiminė kokią pamėgtąją dainelę, kai dar buvo jauna ir dainavo Lietuvoje. Tyliai pasigirdo ir žodžiai:

Gale lauko toli
trys epušės auga.
Trys epušės raudojėlės
tarpu savęs kalba:

Kad mergelė būčiau,
jauna piovėjėlė —
svieto gailias ašarėles
rinkčiau prijuostėlėn...

Gilė mane truktelėjo už rankos:

— Eime, tetuk, pas mamą. Jai vienai liūdna.

Mama sėdėjo prie siuvamos mašinos ir tautiškais rūbeliais rengė lėlę. Mudu pastebėjusi atsigręžė klausdama:

— Ar negraži prijuostėlė?

— Ar ta? — parodė Gilė pirštuku. — Labai graži. Dabar mes turėsime jau tris lėlytes.

— Ši vadinsis Epušė, ar ne? — klausiau.

— O kas yra epušė? Ar kokia mergaitė? — teiravosi Gilė.

— Eik tu, kvailute. Epušė yra medis, — aiškino mama. — Čia tokių nematyti. Apvalūs lapeliai su ilgu laibu koteliu...

— Aš žinau, aš žinau, — neleido Gilė toliau mamai aiškinti. — Tetė sakė. Tetuk, ar epušės irgi dreba?

— Tai tas pats medis, Gilele, tik kitu vardu vadinamas. Kuris vardas tau labiau patinka?

— Drebulė. Mes tą naują lėlytę vadinsim Drebulė. O ta didžioji bus jos mama Eglė.

— O pati mažiausioji? — paklausiau.

— Nežinau, — suraukė nosytę Gilė. — Lėlytė. Gal?

— Abu jūs nieko nežinote, — supeikė mus mama. — Aš jau turiu parinkus vardus. Spėkite?

— Kaip mes spėsime, kad nežinome nuo ko pradėti. Tie vardai medžių ar žmonių? — paklausiau.

— Žmonių, kurie gyveno prieš 500-600 metų, — nusijuokė mama. — Kunigaikštiški...

— Vytauto duktė! — pasišovė pirmoji spėti Gilė. — Tėtis aną kartą pasakojo. Sofija...

— Ne, tas vardas nelietuviškas.

Tuo metu į langą atsimušė sviedinys. Pasirodė išsigandęs Jasius, o iš paskos lumpsėjo Gintas.

— Ei, jūs! — šukterėjau. — Dar iškulsit kaimynų langus. Geriau eikite vidun mįslės spėti.

Abudu įsiritu įkaitę, bet Pėdas buvo pirmasis, kuris striktelėjo ant siuvamos mašinos ir parvertė lėlę.

— Šalin, tu patrakėli! — nuvijo mama.

— Mama, aš žinau. Tos trys lėlytės gyveno Trakuose. Kęstutis turėjo... Gintai, ką jis turėjo? — sumizgo Gilė. — Tu sakei.

— Kunigaikštis Kęstutis turėjo 6 sūnus ir 3 dukteris: Danutę, Miklausę ir Ringailę, — atpylė Gintas kaip žirnius, nes jautėsi kaltas, vos neiškūlęs lango.

— Tai man vyras! — pagyrė mama. — Įspėjai. O ar žinai, kur jos buvo nutekėjusios?

— Viena už rusų kunigaikščio, o dvi — už mozūrų. Tų kunigaikščių vardų aš nepamenu, — numykė Gintas.

— O aš žinau, — įsiterpė Jasius. — Man tetė pasakojo. Kęstučio duktė Danutė buvo ištekJusi už Mozūrijos kunigaikščio Jonušo. Ji pastatė Varšuvoje gražią šv. Marijos bažnyčią.

— Teisingai, Jasiau, — pagyriau jį. — Matai, ir lietuviai seniau lenkam statė bažnyčias. Į Mozūriją buvo nutekėjusi ir antroji Kęstučio duktė — Ringailė. Trečioji Miklausė buvo Tverės kunigaikštienė prie Maskvos.

— Trys epušės raudojėlės, — pasigirdo mamos balsas.

— Ką, mama, sakai? — paklausė Gilė.

— Nieko, vaikeli. Aš sakau, kad tos kunigaikštytės buvo toli išsibarsčiusios, kaip trys epušėlės gale lauko.

— Mes, mama, visas sustatysime ant vieno staliuko, tai jos bus arti, — paguodė Gilelė, galvodama apie tris mamos lėlytes.

ŠVENTOS VELYKOS

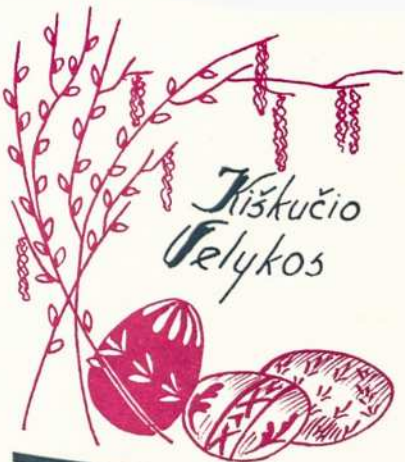
El. Buračaitė

Ir vėl žibutė melsvaakė pražydėjo,
Ir tos purienos auksaplaukės,
Nes savojo Kūrėjo
Didžios Prisikėlimo Šventės susilaukė...

Lieknas upelis sidabrinis
Tekmėj džiaugsmu sumirgo,
Nes kažkas Brangus begaliniai
Erdvių gilybėj žvilga...

O, kiek gražiausios meilės
Brangiam savo Kūrėjui
Pražydo tulpės dailios.
Šventos Velykos vėlei!..

Kiškučio Velykos

Piški, žinai ką?
RUOŠK VELYKŲ PUOTĄ! — PASILINKŠMIN-
SIM. GALĖSIM NET MARGUKŲ PARIDINĖTI!..

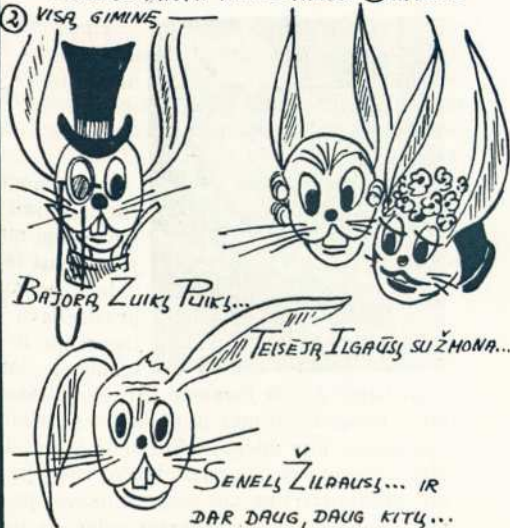
BET, SMARKUOLI, KUR MŪS GAUSIME
KIAUŠINIŲ TIEMS MARGUČIAMS?!

TU TIK RUOŠK PUOTĄ! KIAUŠINIUS AŠ
PATS PARČIPIŲSI.

1 ARTINANTIS VELYKOMS, NYKSTUKAS SMARKUOLIS TAIP KA-
BĖJO SAVO DRAUGUI KIŠKUČIUI PIŠKIUI:

PIŠKIS SUTIKO. GRĮŽES NAMO, SĖDO PRIE STALO
IR PRADĖJO RAŠYTI PAKVIETIMUS. SUKVIETĖ

2 VISĄ GIMINĘ

BAJORA, ZUKIS, PIKIS...

TEISEJŲ ILGAUSŲ SU ŽMONA...

SENELIS ŽILPAUSIS... IR
DAR DAUG, DAUG KITŲ...

ŠTAI IR KIAUŠINIAI!

3 VELYKŲ RYTAS IŠAUŠO GRAŽUS, SAULĖTAS

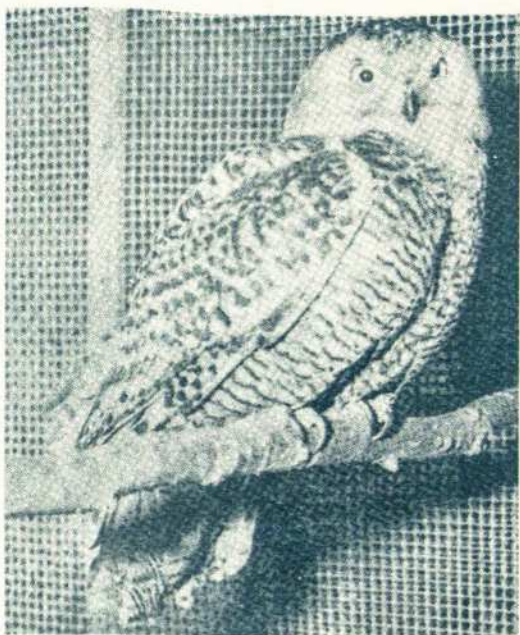
BET ATSIKIRO NELAIMĖ!.. SMARKUOLIS PAMIRŠO
KIAUŠINIUS IŠVIRTI; — SAULUTEI PAKAITINUS,
IŠ JŲ IŠSIRIVO VIŠČILUKAI... NETRUKULI ATBĖGO
PONIJA VIŠTA, IŠBARĖ SUSIRINKUSIUS, IR NUSI-
VEDĖ SAVO VAIKLIUS NAMO...

4

5

TAIP, PER SMARKUOLIO NEAPDAIRUMĄ,
LŪDNAI BAIGĖSI KIŠKUČIO VELYKOS... JIS
NUTARĖ SMARKUOLIUI NEBEPASITIKĖTI, IR
SEKANČIĄ METĄ PATS VISKĄ PARČIPINTI.

PELĖDA IR VARNOS

E. Gė

Prieš daugelį metų, kai dar tik pradėjau mokytis raidžių, gyvenome mano senelių ūkyje. Namus iš trijų šonų supo didelis sodas. Tuoju už sodo prasidėdavo miškas. Kieme, ties mano ir sesutės Evutės kambario langu augo sena, sena liepa. Josios kamieno drevėje įsitaisė sau lizdą pelėdos. Dienos metu mes jų niekuomet nematėm; matyti, pasislėpusios kur miegojo. Sutemus išskrisdavo medžioklėn. Mėnesienoje nekartą pasisekdavo vieną jų pamatyti tupint ant šulinio svirties, ant stogo. Pilksvos papurusios plunksnos, storas kaklas ir apskrita galva su didelėmis, žvilgančiomis akimis primindavo man mūsų katiną Rainuką. Suka-liodama galvą ji atidžiai stebėjo naktinį gyvenimą kieme — bene pasirodys kur neatsargi pelytė, išlįs į žemės paviršių kurmis, praskris šikšnosparnis... Nepaisydama net gonkelėse besišnekučiuojančių po vakarienės žmonių, pelėda tylutėliai, bet nepaprastai vikriai puldavo savo gruobį ir nusinešdavo lizde nekantriai naktipiečių laukiantiems pelėdukams. Rudeniop kartais matydavom juos tupinčius vienas šalia kito netoli jų lizdo.

Vieną rudens rytmetį, kada jau lapai ėmė nuo medžių byrėti, pažadino mus nepaprastas varnų keliamas triukšmas. Iššokusios iš lovų priplojome nosis prie lango stiklo. Vos tik buvo išaušę. Ant lapus numetusių liepos šakų tupėjo daugybė varnų. Jos buvo kažkodėl susijaudinusios, garsiai karkšėjo ir viena per kitą spraudėsi į savo būrio vidurį. Kas ten galėtų būti? Kai labiau prašvito, pamatėme mū-

sų pelėdą. Įsispraudusi tarp storesnių šakų, kaip įmanydama gynėsi nuo iširdusių varnų. Tos gi viena po kitos prišokdavo jai iš užpakalio ir kirsdavo snapu, net plunksnos byrėjo. Matyti varnomis patiko toji liepa ir jos norėjo iš jos išvaryti pelėdas, kurias laikė savo priešais. Gal pusę valandos truko tas paukščių karas. Varnos liko nugalėtojos: vargšė pelėda, matydama, kad negalės atsilaikyti tokiam dideliame varnų būriui, staiga pakilo ir kelių varnų lydima, nuskrido miško link. Nuo to laiko pelėdos nebeperėjo mūsų liepoje ir niekad jau nebegirdėjome jų šiurpaušimo.

LINKSMIAU

— Sveikas, Jonai. Ar neturi pinigų paskolinti?

— Gaila, čia neturiu.

— O namie?

— Ačiū Dievui, visi sveiki! Sudie.

Važiavo ūkininkas į miestą ir pavijo vaiką. Vaikas nešėsi ant pečių sunkią kuprinę.

— Sėskis šen, vaikeli, pavėžinsiu, — pakvietė ūkininkas.

— Ačiū, ačiū.

Vaikas padėkojo, įsilipo į vežimą ir atsisėdo, bet kuprinės nepasidėjo.

— Nusimesk, vaikeli, kuprinę, — sako ūkininkas. — Tepasils pečiai.

— Ne, ne. Man gerai, atsakė vai-

kas. — Ačiū, kad mane veži, o jau savo kuprinę aš pats pasilaikysiu.

Sėdi Jonukas prie namų ir skaito knygeles. Eina pro šalį kaimynas ir sako:

— Na, Jonukai, ar jau gerai moki skaityti?

— Šiek tiek moku, — atsako vaikas. — Paskaityčiau ir geriau, tik tai tie kableliai trukdo.

Daktaras: Ko pietų valgė tavo vyras?

Žmona: jautienos.

Daktaras: Su apetitu?

Žmona: Ne, su kopūstais.

A. Bendorius

PUNIA. PAVOJINGAS KOPIMAS Į KALNĄ. KRENTU, GELBĖK!

Dėdė priplaukė prie Nemuno kranto. Abudu išlipo ir baidarę ištraukė, kad vanduo jos nenuneštų. Antanukas dabar pažiūrėjo iš arčiau į kalną. Jis atrodė dar augštesnis ir statesnis. Jo šlaitas, Nemuno srovės ardomas, status kaip siena, sudarytas iš molio su akmenėliais. Ne žmonės tą kalną supylė, bet kadaise buvę ledynai sukrovė. Molis vasarą išdžiūvęs, kietas. Jo paviršius nelygus, ne toks kaip mūro sienos, rauplėtas, išmargintas duobučių ir grumstų. Jeigu būtų lygus, tai nė katė nesugebėtų juo kopti. Antanukas suabejojo ar pajėgs įkopti. Niekad jis savo gyvenime nebuvo matęs tokio augšto ir stataus kalno šlaito. Tačiau nekopti būtų bailumo ženklas. Dėdė pasijuoktų. Pagaliau jam pačiam rūpi nuo kalno viršaus pasidairyti, pamatyti, kaip atrodo Nemunas apačioje ir dėdė ir baidarė.

— Na, tai kopk, ko lauki! Tik žiūrėk, nepaslysk kai būsi augštai, nes tada ir kaulėlius išbarstysi.

— Gerai, dėde, aš jau lipu.

Apačioje šlaitas nebuvo toks status ir Antanukas per kelias minutes užlipo taip augštai, lyg būtų jau prie bažnyčios stogo. Kopti nepatogu, bet ir nesunku. Šlaito paviršiaus nelygumai duoda galimybes užsikabinti pirštais ir atsiremti kojomis.

— Antanuk, atsisuk, pažiūrėk kaip atrodo! Antanukas atsisuko į dėdės pusę, pažvelgė žemyn ir taip išsigando, kad net šiurpas jį supurtė. Tačiau greit baimė dingo, apsirato su augštumu ir pradėjo

toliau kopti į viršų. Bet juo augščiau, juo šlaitas darėsi vis statesnis, vis sunkiau ir sunkiau buvo užsikabinti už kieto molio guzelių. Vis dažniau ir dažniau paslysdavo koja, negalėdama užsilaikyti. Pagaliau dar po kelių pakopų šlaitas pasidarė toks status, kad atrodė pakibęs virš galvos. Augščiau kopti buvo negalima. Antanukas atsargiai pasuko galvą ir pažvelgė žemyn. Jis buvo taip augštai, kad iš baimės net sudrebėjo ir užsimerkė. Kas dabar daryti? Augštyn kopti negalima. Bet ir žemyn leistis baisu. Taigi nei pirmyn, nei atgal. Begalvojant kas daryti jis pajuto, kad ir vietoj ilgiau stovėti prikibęs prie šlaito negali. Rankų pirštai pavargo, kojos pradėjo slysti. Jis suprato, kad jeigu nors kiek pajudės, tai neišsilaikys. Paslys ir nugarmės, nuriėdės, anot dėdės, kaip kopūsto galva. Beliko tik viena išeitis: šauktis dėdės pagalbos. Skubios pagalbos, nes kiekviena minutė vis sunkesnė ir baisesnė.

— Dėde, krentu, gelbėk! Dėde!

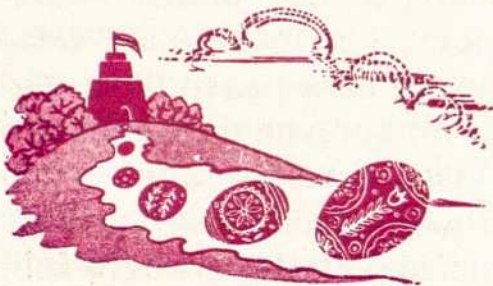
Dėdė Petras visą laiką nuo apačios sekė Antanuko kopimą ir suprato padėties pavojingumą. Tačiau, kaip jis gali pagelbėti, pats nebūdamas kopikas į kalnus! Ir kaip gelbėti be jokių įrankių? Vargiai ar jis pats prikops prie Antanuko. Ar Antanukas ištvers, išsilaikys kol jį pasieks? O jeigu ir pasieks laimingai, tai kaip jam padėti, jeigu pats vos laikaisi kaip ant plauko pakibęs? Tačiau ilgai galvoti nebuvo laiko. Antanukas vėl sušuko išsigandusiu balsu:

— Dėde, kur tu?! Aš jau negaliu ilgiau ištverti! Pirštai nutirpo. Galva svaigsta. Dėde, greičiau!

Dėdė Petras buvo sumanus vyras. Jis pagriebė irklą ir užkišęs jį už diržo, kibo į šlaitą.

— Antanuk, nejudėk, laikykis! Aš skubu pas tave.

Antanukas aprimo. Jam palengvėjo. Bet vėl nesekmė! Dėdė pats paslydo ir nuriėdėjo žemyn... Laimei nesusižeidė. Iš naujo kibosi į kalną. Dabar buvo atsargesnis. Pasiekė Antanuką ir pakišęs irklo galą po kojomis davė jam galimybės pasilsėti. Po kelių minučių atsargiai, irklą įkirsdamas į šlaitą, nusileido su Antanuku žemyn.

PAMĄSTYK:

Ar vaikučiai, kurie likę Lietuvoj, gali švęsti Vėlykas taip, kaip mes, kurie gyvename laisvajame pasaulyje?

Kiškučių dovanos

Ingrida Stasaitė

“Per miškelį, per laukus
Eina kiškis pas vaikus
Pasiremdamas lazda,
Šoka, straksi ei-da-da...”

Miško gyventojai — kiškėliai gal vieni iš kruopščiausių ir rūpestingiausių gyvulėlių...

Vaikučiai myli kiškučius. Dažnas jų, užėjus šalčiams ir storai sniegu apklojus žemę, išneša laukan morkų šaknelių ar kopūstų lapelių. Todėl kiškučiai ir nenori likti skolingi geriems ir duosniems vaikučiams, o stengiasi visokeriopai atsilyginti. Kai tik žiemužė pradeda trauktis atgal, ir šiltieji pavasario vėjai pradeda glostyti iš miego prisikėlusias žoleles bei pirmąsias gėlytes, kiškučiai irgi sujudą. Jie žino, jog artėja linksmoji ir vaikų taip laukiama pavasario šventė — Velykos.

Koks sujudimas miške: visa kiškučių giminė įkinkoma į darbą, jog reikės daug margučių primarginti, o kiek visokiausių dažų reikės pasigaminti. Ir jaunieji kiškučiai tik šauda, tik nardo į visas puses uodegytes papūtę. Šauda dideliais šuoliais pro pasipūtusias egles, per kelmynus ir stebi, ar nesimato medžiotojų ar jų pagelbininkų šunų. Palaukėje judą krūmai kartais kiškučiams primena vaiduoklius — vilkus. Bet kiškučiai taip įsitraukę į darbą, jog užmiršo ir savo bailumą. Jie tik skabo žoleles, jaunus rugių želmenis, samanas, dantukais skaptuoja medžio žieveles, prirenka kankorėžių sėklelių ir viską neša į savo dažų gamyklą, kurią seniai kiškiai įrengė tankumyne po senom eglių. O čia tikra laboratorija — visos suneštos žaliavos čia smulkinamos, malamos ir atskiruose puodeliuose kaitinamos bei maišomos. Bematant ir dažai išverda: iš rugių žel-

menų štai gražiausia žalia, iš medžio žievių tamsi kaip naktis ir tt. O koks džiaugsmas, koks spalvų žaismas! Ir kiaušiniai čia pat, pilnos dėžės prikrautos. Tik laukia teptukų ir meniškų kiškučių rankelių. Dabar dažams kiškučiai suteikia tikrą gyvybę, taisyklingų brūkšnelių, kablelių ir taškučių formoje dažai iš spalvoto skysčio tikrai virsta gyvu

ir kalbančiu raštu. Lyg tautiniu rūbu pasipuošę, margučiai laukia didžiausios šventės — Velykų, kada prisikėlimo varpams suskambėjus jie galės aplankyti kiekvieno vaikučio namą, pranešdami linksmą žinią, jog Kristus prisikėlė. Ir vežimėliais kiškučiai pasirūpino: iš gražių lentelių ir taip pat tautiniais raštais išmargintais jie sukėlė gražius keturračius. Pačiam vidurnakty, kada vaikučiai sapnuoja gerąjį angelą, Velykų bobutę, greitąjį kiškutį, — kiškėliai išvežioja margučius. Tyliai pirštų galais jie prislenka prie kiekvienų namų ir padeda po margutį prie langų ar durų. Tik jie kartais suabejoja ir nežino, ką daryti prie tokių namų, kur vaikučiai užmiršta sukalbėti bent trumpą maldele prieš einant gulti, ar nenori kalbėti savo tėvelių kalba. Prie tokių durų kiškučiams pasidaro liūdna ir kartais net ašarė-

lė per skruostą nurieda. Bet kas daryti, juk tokia šventė ir Kristus irgi pasigailėjo žmonių ir už visus ant kryžiaus numirė, kad tik žmonėms suteiktų amžiną laimę ir džiaugsmą. Tad ir kiškučiai pagalvojo, jog reikia visus apdovano-
ti, gal gražieji margučiai primins jiems kiškučių darbštumą ir meilę savo kraštui bei papročiams. Gal ir jie susipras, nebetingės ir gražiai lietuviškai kalbės.

**“Margai išdažyti,
tulpėmis išrašyti
Velykoms, vaikučiai,
Jei būsit geručiai.”**

PRIEŽODŽIAI

Minkštos motinos rankos, bet sunkios jos ašaros.

Sugyvena, kaip ugnis su vandeniu.

Piktą žodį visi girdi.

Žmogaus širdin neįlisi.

Ne visuomet tas kaltas, kurį muša.

Visi džiaugiasi vienodai, verkia — kiekvienas kitaip.

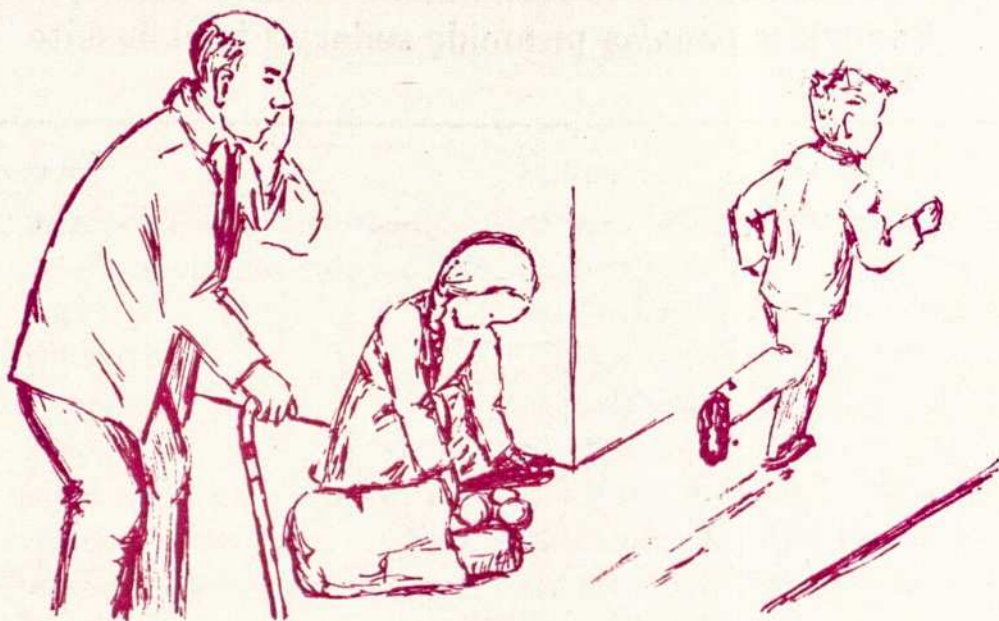
Genys margas, o žmogaus gyvenimas dar margsnis.

ALGIS IR ALYTĖ

Šaipos, tyčiojasi jis,
Tas išdykėlis Kazys:
— Stokis, ko tu čia guli,
Išsitiesęs pašaly!

Algis skubinas padėti,
— Kelkis, eisime pas tėtį.
Nepajėgi, sunku tau,
Labai skauda, aš žinau.

Kitas lekia sau pro šalį,
Bėgdams pastumia senelį.
Kas jam rūpi pagaliau...
Ir nudūmė jis toliau.

Senutėlis tik pasviro,
Net maišelis jo pabiro!
Tuoį pribėgusi, Alytė
Renka daiktus išbarstytus.

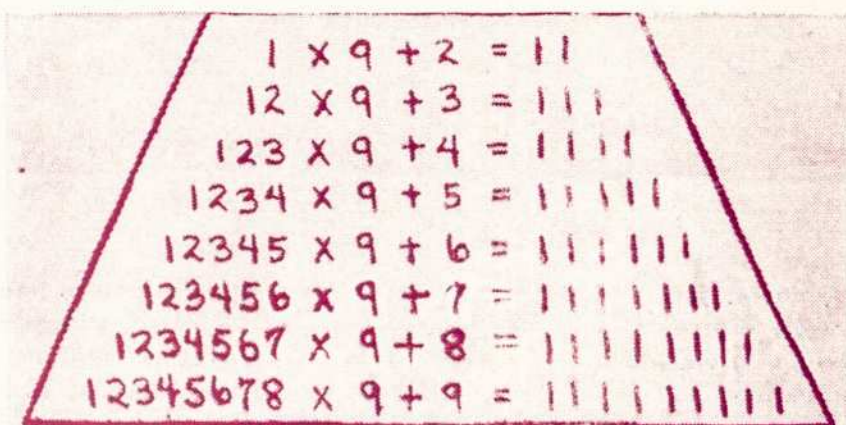

TRUPUTĮ PAGALVOK

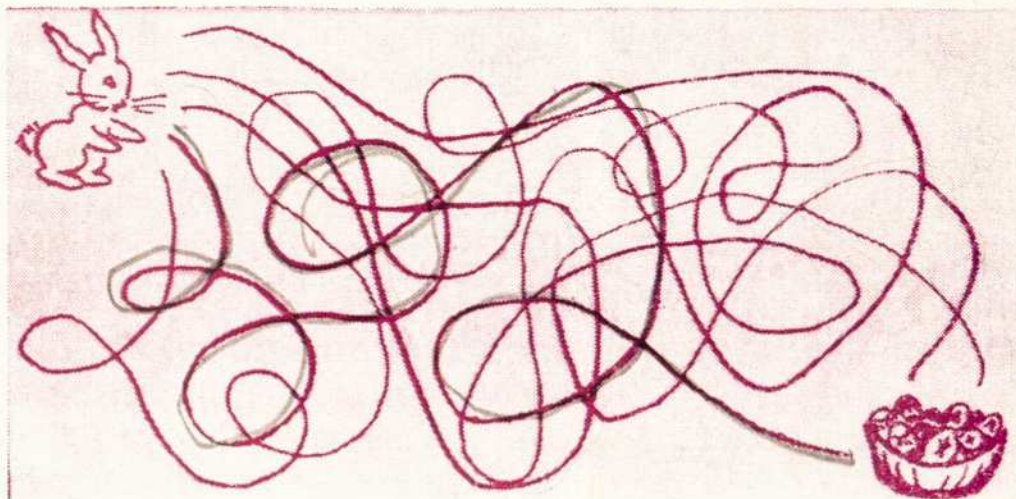

SKAIČIŲ PIRAMIDĖS

Senovės egiptiečiai savo mirusiems karaliams — faraonams statydavo nepaprastus kapus, tokias didžiules piramidės. Jonukas panašią piramidę sudarė iš skaitmenų. Tuos skaitmenis jis daugindavo, dėdavo ir gaudavo įdomių rezultatų. Štai Jonuko piramidė — pažiūrėkite ir išmėginkite skaitmenis.

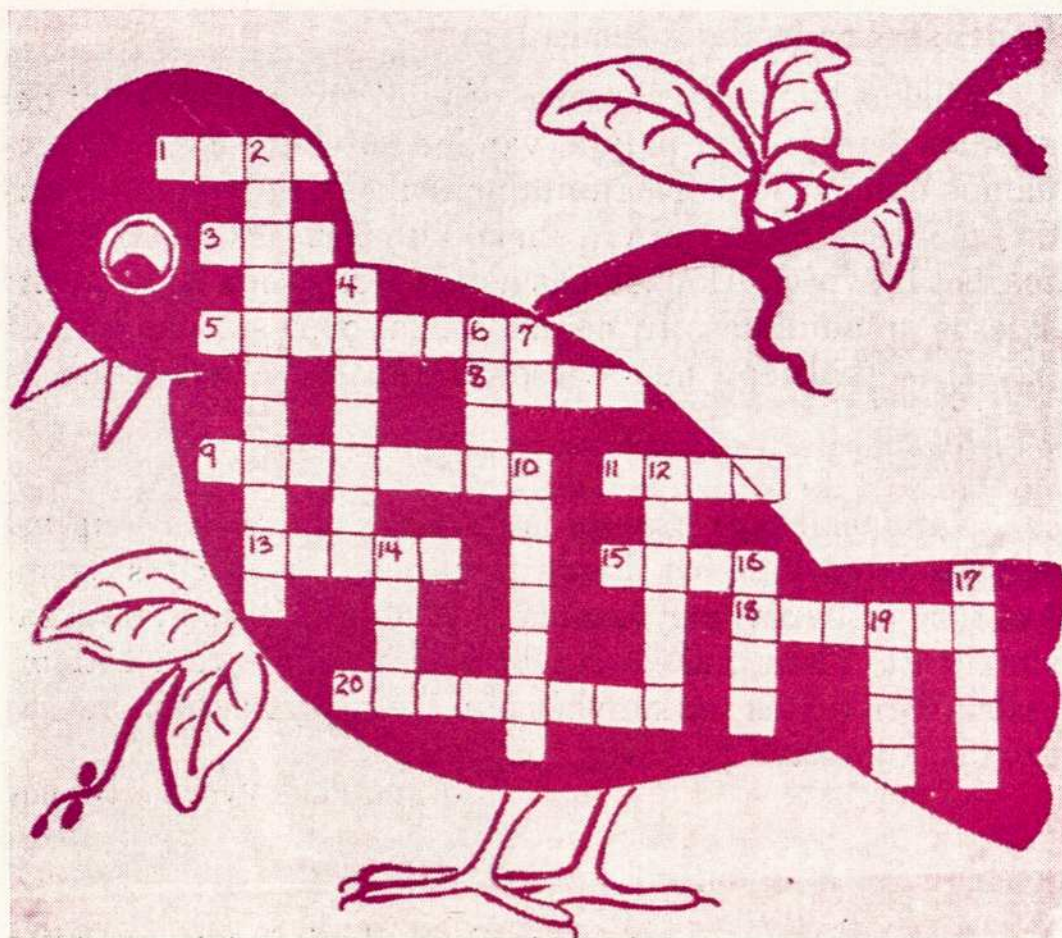

Bandykite panašią piramidę sudaryti ir atsiųskite "Eglutei".

Medžiotojų išgąsdintas, zuikutis nubėgo pasislėpti miške, palikdamas savo pintinę su margučiais, o dabar nebegali surasti kelio atgal prie jų. Padėkite jam prieiti prie margučių.

PAUKŠČIUKO GALVOSŪKIS

Skersai:

1. Smėlio kalnelis.
3. ...du stos, visados daugiau padarys.
5. Išmainyti.
8. Pavasarį.... gražus.
9. Kiškelis.
11. Medžiai ... kai vėjas pučia.
13. Zuikis turi ilgas....
15. Arkliai ėda, o paukščiai
18. Kaip dainuoja paukščiai?
20. Per Velykas zuikutis geriems vaikams atneša....

Žemyn:

2. Kas šiame galvosūkyje atvaizduojama?
4. Kristaus Prisikėlimo Šventė.
6. Priešinga žodžiui "arti".
7. Jungtukas.
10. Priešingas žodžiui "silpnas".
12. Sveiki sulaukę.... Velykų!
14. Pelytės uodega yra
16. Mandagūs vaikai šį žodį dažnai vartoja.
17. Ji šviečia ir šildo.
19. Balandžio mėnesį dažnai....

(Atsakymas psl. 31)

AR ŽINAI . . .

Kodėl sliekas lenda iš žemės lyjant?

Sliekas kvėpuoja per savo odą, jei yra pakankamai deguonies žemėje. Kai palyja, vanduo suteka į slieko "gyvenamus namus" ir jis pasijunta pritrūkęs deguonies. Jis lenda į paviršių. Paviršiuoj yra slieko kitas priešas — netik vištos, bet ir šviesa. Akių sliekas neturi, bet jo oda labai jautri šviesos spinduliams. Jų negali sliekas pakęsti. Jis lenda į pavėsį — pasislėpti nuo šviesos. Jei nepasiseka, žūsta.

Kodėl žąsys eina žąsele?

Naminės žąsys išaugo iš laukinių. Laukinių augimo sąlygos buvo kitokios. Lizde tarp nendrių išsiritęs žąsiukas turėjo šliaužti per dumblą ir žolę į augštesnę pievą pasimaitinti. Vieno nušliaužta bridė jau palengvina kitiems kelią. Nors tokios sunkenybės naminės žąsys neturi, bet jos tvirtai laiko savo protėvių "palikimą".

Prisiuntė Vytautas Narutis

Kodėl šuo iškiša liežuvį, kai jam šilta?

O ar esate kada matę peršilusį, šlapiais nuo prakaito plaukais šunį? Ne. O arklių? Taip.

Arklys išprakaituoja, prakaito garus išleidžia per odą, o šuo ne, dėl to jis sušilęs garus leidžia per gerklę.

M I S L Ė S

Kai tik lapai sušlamėjo, tuoj į girią nudulkėjo.
Balta neskaltba.
Išsoko perukas iš balto akmeniuko šilko drabužiuku.
Turi plunksnų bet nerašo, turi šukas bet nešukuoja.
Pilnas adatų.
Baltas bet ne sniegas, skystas bet ne vanduo.
Nors dar naujas, bet jau skylėtas.
Siūlų tinklas ant miško guli.

(Atsakymai psl. 31)

LAIŠKAI "EGLUTEI"

Miela "Eglutė",

Siunčiu 5 dolerius ir prašau mane lankyti visus šiuos metus.

Man "Eglutė" labai patinka. Gavęs tuojau perskaitau skyrių "Linksmiau", išsprendžiu galvosūkius, mėginu atspėti mįsles. Taip pat patinka pasakos, eilėraščiai ir kiti aprašymai.

Linkėčiau, kad visi vaikučiai "Eglutę" skaitytų.

Su pagarba

Jūsų

Rimas Černius
Chicago, Illinois

Miela "Eglutė",

Padraugauk su manim dar vienus metus ir atnešk man daug naujų eilėraščių. Mes trys sesutės Tave skaitome ir visus eilėraščius atmintinai išmokstam. Įdedu nuotrauką savo sesutės Vilijos, 5 m., kuri Kalėdų Eglutės pasirodymo metu, iš Tavo 1957 m. gruodžio mėn. numerio deklamuoja eilėraštį "Kalėdų Senelis", parašytą A. Kašiubienės. Visiems labai patiko!

Laukiu eilėraščių.

Tavo skaitytoja

Živilė Bilaišytė, 9 m.

Chicago, Illinois

26-80

PAS SKAITYTOJUS

LĖKTUVU IŠ LOS ANGELES Į ČIKAGĄ

Praėjusį rudenį mudu su tėveliu skridome į Čikagą. Norėjome dalyvauti ateitininkų kongrese. Aš skridau pirmą kartą lėktuvu. Buvo labai įdomu. Skridome naktį. Kai pakilome, iš dangaus matėme daugybę švieselių žemėje. Vienos jų judėjo. Tai automobilių šviesos. Iš aukštai jos atrodė labai mažytės. Paskui skridome tamsoje, ir pro langą nieko nebuvo matyti. Tik kai skridome virš miestų, vėl žemė būdavo švieselių prisėta. Iš šiaurės visą laiką mus lydėjo Grižulio ratai, o žemėje buvo tamsu.

Paskui turbūt miegojau. Kai pabudau, lėktuve degė šviesos ir lėktuvo palydovės nešiojo keleiviams pusryčius. Gavome po kiaušinį, kompoto, kavos. Aš gėriau pienuką. Prisimenu, kad buvo 5 val. ryto.

Po pusryčių pradėjo aušti, ir po truputį pradėjau matyti žemę. Tik lėktuvas skrido labai aukštai, virš retų debesėlių. Pagaliau visai prašvito. Artėjome prie Čikagos. Lėktuvas nusileido žemiau, ir debesėliai pakibo virš mūsų.

— Filmas jau spalvotas, — aš pasakiau tėčiui, kai pamačiau tamsius miškus, žalias pievas ir mėlynus ežerų vandenį. Mačiau tiesius kelius, kuriais judėjo mažyčiai vabaliukai. Tai automobiliai. Kitos juostos žemėje buvo la-

bai vingiuotos. Tėvelis paaiškino, kad tai upės.

Čikagoje apsigyvenome mano tetos ir dėdės namuose. Ten gyvena ir mano krikšto mama Modesta. Ateidavo vakarais aplankyti ir storulis dėdukas Tadas. Namai buvo balti, kiemas pilnas gėlių. Tetos pindavo man vainikus. Pynė juos iš rūtų, kurios buvo labai žalios ir gražios. Vakaraais mes išeidavome į kiemą, dainuodavome ir džiaugdavomės gėlytėmis. Tik mus puldavo ir kandžiodavo mažyčiai uodai. Tokių uodų Kalifornijoje nėra. Pats Čikagos miestas daug kuo skiriasi nuo Los Angeles. Čikagoje nemačiau palmių, nei olendrų, nei banano medžių. Čia nebuvo kalnų nei raitytų gatvių. Visur lygu ir tiesu.

Vilgome kojas Michigan ežere

11

Tėvelis kasdien važiuodavo į ateitininkų posėdžius. Kartą ir aš į tokį posėdį su teta ir dėde nuvažiauvau. Oi, kiek daug ten buvo žmonių! Jaunų ir senų. Visi kalbėjo lietuviškai. Ten sutikau ir tris seseles, kurios irgi dalyvavo ateitininkų kongrese. Tai tos seseles, kurios Putname leidžia ir redaguoja vaikų laikraštėlį EGLUTĘ. Kai tėvelis mane vedė pas seseles, man buvo baugu, bet ir labai norėjau jas pamatyti. Juk EGLUTĖ yra mano pats mylimiausias laikraštėlis.

Kitą dieną ir pati dalyvavau jaunučių ateitininkų susirinkime. Man buvo įdomu. Vienas ponas kalbėjo apie Lietuvą ir Marijos apsimetimus Šiluvoje ir Fatimoje, paskui visi mes dainavome, eilėraščius sakėme, mįsles minėme. Tame susirinkime dalyvavo labai daug jaunučių. Tėtis sakė, kad aštuoniasdešimts. Aš priklausu Los Angeles jaunučių ateitininkų būreliui. Mūsų susirinkimai irgi įdomūs.

Po susirinkimo visi jaunučiai išsiriškiavę ėjo į bažnyčią. Rankose kiekvienas turėjo po lietuvišką vėliavėlę. Aš tą vėliavėlę parsivežiau į Los Angeles ir dabar ją tebeturiu. Paskui jaunučius į bažnyčią ėjo didieji ateitininkai. Tėtis sakė, kad bažnyčioje buvo tūkstantis ateitininkų.

Devynios dienos Čikagoje pra-

bėgo labai greitai ir vėl teko grįžti į Los Angeles. Gaila buvo palikti Čikagą. Ten tiek daug lietuvių. Ir krautuvės lietuviškos, ir bažnyčios ir gatvės lietuviškai kalba. Los Angeles mieste taip nėra. Vienoje krautuvėje susitikome p. Stasį Džiugą, kuris yra parašęs kelias knygutes vaikams. Mačiau ir tuos gražius namus, kuriuose leidžiamas laikraštis Draugas.

Į Los Angeles grįžome vėl lėktuvu. Naktį pakilo audra. Labai žaibavo. Žaibavo iš visų pusių. Vėjas kartais lėktuvą smarkiau supurtindavo. Man atrodė įdomu ir gražu, tik nežinau, kodėl kiti keleiviai žaibais nesidžiaugė. Jie, man atrodė, buvo tylūs ir ramūs. Aš užmigau, ir audra nutilo. Kai pabudau, buvo gražus rytas. Skridome labai aukštai virš Arizonos ir Kalifornijos kalnų. Patekėjo saulė ir kalnų viršūnės nudažė gražiom spalvom. Kai kur kalnuose buvo matyti sniego. Man taip patinka sniegas. Savo gyvenime aš tik vieną kartą iš arti sniegą esu mačiusi. Padangėse sutikome daug nedidelių debesėlių. Vienas debesėlis buvo panašus į mergaitę, kitas į dramblių, dar kitas į stirną. Gal jie keliavo į Čikagą, kur tiek daug lietuvių, o mes nusileidome Los Angeles aerodrome.

Daina Kojelytė, 8 m.

ŠIO NUMERIO GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

Paukščiuko galvosūkis: psl. 27. —

Skersai: 1. kopa, 3. kur, 5. iškeisti, 8. oras, 9. zuikutis, 11. ošia, 14. ausis, 15. lesa, 18. čiuolba, 20. margučiu. Žemyn: 2. paukščiukas, 4. Velykos, 6. toli, 7. ir, 10. stiprus, 12. šventų, 14. ilga, 16. ačiū, 17. saulė, 19. lyja.

Mįslės: psl. 28. —

Kiškis; gulbė; viščiukas; gaidys; ežys; pienas; sietas; kepurė.

Balandžio ŠVENTĖS ir VARDINĖS

1. **DIDYSIS ŠEŠTADIENIS**
Melitas, Teodora / Ringaudas, Dainora
2. **VELYKOS**
Pranciškus iš Paulos, Teodozija / Ankodas, Varda
3. Ričardas, Agapė / Vytenis, Rimtautė
4. Izidorius, Aleta / Algardas, Eglė
5. Vincentas Ferreris, Krescencija / Rimvydas, Žygintė
6. Genardas, Platonė / Daugirutis, Žintė
7. Gibardas, Uršulina / Minvydas, Kina
8. Redemptas, Julija / Girtautas, Mata
9. Reginaldas, Kasilda / Aurimas, Dalia
10. Paladas / Mintautas, Agna
11. Leonas didysis, Godeberta / Vykintas, Daugaila
12. Damijonas, Vizija / Jovirdas, Jūraitė
13. Hermenegildas, Agatonika / Mindaugas, Algaudė
14. Justinas, Lidvina / Visvaldas, Vainila
15. Laurentinas, Bazilisa / Ginibutas, Vaidotė
16. Kajus / Svirgantas, Nygaila
17. Anicetas, Vandas / Dravenis, Sirvilė
18. Galdinas, Agija / Sudvinas, Nomėga
19. Sokratas, Ursmaras / Eirimas, Lazduona
20. Teonas, Adalaras / Gostautas, Aneida
21. Anzelmas, Konradas / Milgedas, Argėla
22. Soteris, Senorina / Josbutas, Narūna
23. Jurgis, Adalbertas / Daugaudas, Rodvilė
24. Fidelis, Bova / Valimantas, Grožvyda
25. Morkus, Mela / Tolmantas, Žada
26. Kletas, Alda / Girdivydas, Vandra
27. Petras Kanizijus, Zita / Gotautas, Aušra
28. Povilas nuo Kryžiaus, Valerija / Vygantas, Vaiga
29. Petras Veronietis, Ava / Vaitenis, Ginvilė
30. Kotryna Sienietė, Genistas / Virbutas, Venta

EGLUTĖ Sveikina Visus, Kurie Švenčia Vardines!